

Inż. Jan Holka (1912 – 2004)

Urodził się 4 stycznia 1912 roku w Charlottenburgu w Niemczech. W 1919 roku powrócił do niepodległej Polski i zamieszkał w Poznaniu, gdzie uczęszczał do gimnazjum im. I. Paderewskiego. Pierwszą pracę jako elektromonter podjął w Elektrowni Miejskiej w Grodzisku Wielkopolskim w 1931 roku. 7 lat później skierowano go na roczny kurs przygotowujący fachowców COP- u. W czerwcu 1939 r. rozpoczął pracę w Zakładach Południowych w Stalowej Woli. Był elektrykiem w Wydziale Elektrycznym, którym kierował inż. W. Karbownicki, późniejszy Główny Energetyk KM HiL. Z przerwami pracował tam do roku 1944 kiedy to nasilone represje hitlerowskie w stosunku do podejrzanych o przynależność do Ruchu Oporu zmusiły go do opuszczenia miasta i osiedlenia się w Ostrowcu Świętokrzyskim. Pracował tam w warsztacie elektromechanicznym, działając także na potrzeby tamtejszej partyzantki. Po wyzwoleniu

wykwalifikowany elektryk Jan Holka znalazł zatrudnienie przy odbudowie zniszczonej cukrowni w Malborku, a następnie przy odbudowie i uruchomieniu zatopionej przez Niemców stacji pomp na Żuławach.

1 września 1952 r. został służbowo przeniesiony do krakowskiego Elektromontażu Nr.2 i jako kierownik grupy robót rozpoczął pracę przy budowie Huty im. Lenina. Sumienne wykonywanie obowiązków i poświęcenie w pracy nie przeszkodziło mu w podnoszeniu kwalifikacji i poszerzaniu wiedzy. W 1957 roku uzyskał dyplom inżyniera elektryka w Politechnice Śląskiej, ze specjalnością maszyny napędowe. Awansował na kierownika działu ds. produkcji. Następnie pełnił funkcję starszego inżyniera rozruchu i kierownika działu postępu technicznego. Później zdobył też doświadczenie związane z pełnieniem funkcji rzeczownika patentowego. Pracował także na stanowisku specjalisty ds. eksportu. Od 1952 r. był członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich. W 1957 r. zorganizował koło SEP przy Elektromontażu, rok później utworzył sekcję instalacji i urządzeń elektrycznych, która zainicjowała pierwsze ogólnopolskie cykliczne konferencje techniczne. Były to spotkania typu „wytwórca – użytkownik” poświęcone zagadnieniu jakości produkowanej aparatury elektrycznej oraz jej eksploatacji. W 1980 r. wybrano go wiceprezesem ds. kół Oddziału Nowohuckiego SEP. Za działalność społeczną uhonorowany był wieloma odznaczeniami m. in. Srebrnymi i Złotymi Honorowymi Odznakami SEP i NOT. Złotą Odznaką „Za pracę społeczną dla miasta Krakowa „Medalem Profesora Pożaryskiego”. Za zasługi w pracy zawodowej odznaczony był Krzyżem Kawalerskim OOP. Posiadał godność Zasłużonego Seniora SEP. Zmarł 24 stycznia 2004 roku. Został pochowany na cmentarzu w Nowej Hucie – Grębałowie.

Opracował: Stefan Szyller

Foto: Wiesław Kwedyczenko